

РЕЗЮМЕ

на гл. ас. д-р Боя Харизанова

Като режисьор и сценарист работя паралелно в киното и в телевизията. В киното като режисьор имам 3 игрални късометражни филма – „Любов“, „Изпит“ и „Подарък“; 4 пълнометражни документални филма – „Чувство за непоносимост“, „Дъбът“, „Кино екстремисти“ и „В празното пространство“ (последният е в пост продукция). Филмите са отличени с награди от международни и национални фестивали. В телевизията работя повече от 20 години и имам документални и игрални сериали, основно като режисьор, но в някои от тях и като сценарист. („Братя“, „All Inclusive“, „Много мой човек“, „Аз и моите жени“, „От близо – с Лили Иванова“, „Такъв е животът“ и др.).

Като преподавател работя в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ - от 2018 година като асистент, а от 2025 г. като главен асистент. Водя както лекционни курсове, така и упражнения – „Режисура на ТВ реклама“, „Режисура на музикален клип“, „Режисура на телевизионно предаване“, „Режисура на телевизионна адаптация“ (2018 – 2020), „Основи на аудиовизуалното производство“, „Основи на ФТР – Мизансцен и мизанкадър“; упражненията „Двойка в екстериор“, „Тройка в интериор“, „Интериор с масовка“, „Кадър сцена“. Основното ми научно изследване е върху режисьорските похвати при работа с непрофесионални актьори в киното. Развивам и темата „Мизансцен и мизанкадър във виртуално пространство и с участието на изкуствения интелект“.

За участието си в конкурса за заемане на академична длъжност ДОЦЕНТ по ФТР в направление 8.4. Театрално и филмово изкуство, научна специалност Кинознание, киноизкуство и телевизия, обнародвано и публикувано в Държавен вестник бр.55 от 8 юли 2025 г., представих филмите „Подарък“, „Кино екстремисти“ и „Чувство за непоносимост“.

Основен принос на документалният филм „Чувство за непоносимост“ е, че това е единственото аудиовизуално произведение, което се фокусира пълнокръвно върху живота и творчеството на писателя Георги Марков. Всички останали филми за автора са насочени основно към разследване на политическото му убийство през 1978 г. и се занимават с неговата смърт. „Чувство за непоносимост“ разказва за живота и творчеството на Георги Марков до 1969 год. Във филма има игрални възстановки на събития, а личните си спомени разказват най-близките му приятели – писателите

Стефан Цанев, Георги Мишев, Любомир Левчев, съученикът му Дантон Папурков, приятелят Христо Друмев, братовчед му Любен Марков, брат му – Никола Марков, критикът Светозар Игов, театралните режисьори – Николай Поляков и Асен Шопов. Съвременен поглед над творчеството му дават писателите Пламен Дойнов, Димитър Кенаров и Георги Господинов. Във филма е поместена и единствената екранизация на част от новелата на Марков – „Жените на Варшава“. „Чувство за непоносимост“ е част от трилогия – вторият филм – „В празното пространство“, разказва за творчеството и трудностите на писателя в чужбина в периода 1969 – 1978г. до смъртта му и към настоящия момент е в постпродукция. Третият филм се фокусира върху разследването на смъртта на писателя. Така това би следвало да се превърне в най-обстойния портрет за живота, творчеството и смъртта на писателя Георги Марков.

Основен принос на документалния филм „Кино екстремисти“ е, че е първият документален портрет на пионерите на българското кино – Васил Бакърджиев, Александър Вазов, Борис Грежов, Панайот Кенков. Останалите филми, които разказват за създателите на българското кино са фокусирани основно върху кинотворците Васил и Жана Гендови. „Кино екстремисти“ разглежда творческия път и на онези по-малко известни пионери в българското кино. Филмът дава обширна информация относно зората на българското кино и би могъл да бъде излъчван пред студенти с учебни цели – като помагало по най-ранна история на българското кино.

Игралният филм „Подарък“ е инспириран от лична история. Филмът разказва за онези самотни старци по селата, зарязани от своите близки, застинали в едно друго време, но които отчаяно се опитват да останат в спомените на наследниците си. Основни теми са отчуждението, самотата и забравата. Предизвикателство за мен като режисьор беше да водя разказа, работейки, както с професионалния актьор Любомир Бъчваров, така и с непрофесионални актьори и англоезичен актьор. Това е един от проектите, които ми помогнаха много в практическото развиване на дисертацията ми – „Режисьорски похвати при работа с непрофесионални актьори в игралното кино“.

Старая се да работя активно и да съм в течение с новите изразни средства в киното. За мен е важно, когато застана пред студентите, да мога да им говоря както теоретично, така и на база на професионалния си творчески опит. Всеки лекционен курс или практическо упражнение за мен е двупосочен – обогатяваме се взаимно, аз им разказвам за миналото и настоящето, а те отправят погледа ми към творчеството в бъдещето.